

Aquí, ara i ahir

“La Pista”

Vora el riu Méder, a tocar del Parc Balmes de la ciutat, i a la cantonada que el carrer Anselm Clavé fa amb el carrer Soletat, hi va existir durant molts anys la famosa pista de patins, on a més dels equips d'hoquei, també hi jugaven a l'aire lliure, els equips de bàsquet de la ciutat. Més d'un jugador de qualsevol d'aquests esports, recorda aquelles rajoles que a l'hivern i a la vora del riu, es convertien en una pista de patinatge sobre gel, quan s'hi corria amb sabatilles o s'hi rodava amb els clàssics patins de rodes.

Entre el bar del club i la pelleria de “can Vila -Carinyo”, evolucionaven els esportistes de l'època, com els de la fotografia, feta a la primavera del 1960.

Moltes de les empreses de la publicitat de les tanques (òptiques, mobles, pinsos, cristallers i botigues de roba), perduren per sort, encara avui actives a la nostra ciutat.

Avui, un gran edifici de pisos ocupa aquest solar, amb habitatges per vendre i baixos ens els quals costa que s'hi consolidi cap negoci. Donem temps al temps!

Joan Conill – Vic

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Anna Comet
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Jaume Palau: BTT

Jordi Anglada: El Llibre

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP

Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Pujant cap a la Croix de Fer, abans del descens a Le Peuty.

Foto: Jaume Palau

Casa Galadies

Carrer de la Riera, 22

08500 VIC Tel. 93 885 51 20

<http://www.unioexcursionistavic.org>

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

Editorial

I COM PASSA EL TEMPS!

Sembla com si fos ahir, però ja fa un bon grapat d'anys que...

Aquell dia tot hagués estat normal, si no fos perquè una estranya capsa amb un teclat incorporat i amb una llarga antena, va trencar amb la monotonia de les pells de foca lliscant sobre una immaculada catifa blanca de neu acabada de caure.

Pep! Que vols Francesc? Anem a provar de trucar? Com? Ho he entès be? Has dit trucar? Però amb que vols trucar? Que no veus que estem entre Núria i Vallter i aquí no hi ha cabines!

A veure si m'expliques amb què vols trucar? Doncs amb un telèfon sense fils, em respon en Francesc. Jo estic flipant, sense la rodeta per marcar? Ni el fil d'espiral fins a l'auricular?

En un moment treu de la seva motxilla aquell estri voluminós, comença a estirar una llarga antena i es posa a marcar el número de telèfon que jo li dic.

Gairebé semblava que fos protagonista de l'última pel·lícula de l'agent 007, va ser la meva primera trucada amb un telèfon mòbil, i a més en un indret excepcional!

Arribant a Vic, ho vaig explicar a alguns amics, i alguns ni s'ho creien!

Doncs ja veieu, senzillament estic parlant d'una simple trucada, però des d'un lloc impensable aleshores, per això em costa d'imaginar a hores d'ara que allò fos un fet excepcional; si pensem amb la quantitat d'informació que podem disposar en aquell mateix lloc només vint anys mes tard.

Avui tenim telèfon amb aplicacions, internet, radio, tv, facebook, twitter, instagram, WhatsApp, gps, navegadors, mapes, rutes... tot amb un sol aparell al palmell de la ma. Ah me n'oblidava, fins i tot hi pots trucar!

Uffffff! Quin empatx! Estic confós! Tanta informació a l'abast i tan immediata, gairebé em supera. Però... realment necessitem tanta informació per anar per la muntanya?

Abans, amb un mapa, que amb una mica de sort hi distingies els camins principals, i una brúixola, ens n'havíem de sortir de tot. Potser l'única preocupació que teníem era de si portàvem a la màquina de fotografiar un rodet de 12, 24 o 36 fotos.

Però els temps han canviat molt, i comença a ser habitual veure gent arribar a un cim i buscar desesperadament cobertura per penjar la seva "excursió" a la xarxa. No en fem un gra massa?

També era impensable aleshores que amb una simple aplicació de mòbil, des d'el sofà de casa, et podrien seguir en directe els familiars o amics des d'un altre mòbil o Tablet i veure la teva posició "on line" sobre el Google Earth.

Però tornem uns anys enrere...

Durant les meves primeres estades als Alps, trucar era un luxe. La majoria només ens podíem permetre fer-ho una vegada durant totes les vacances, per dir als pares que estàvem be; això era lo habitual. De fet, tan habitual com ara enviar 30 WhatsApp al dia per dir el mateix.

Podríem dir que tot anava a un altre ritme. Ara em ve al cap que per veure les fotos havies d'esperar amb una mica de sort 3 o 4 dies, i ja no parlem dels 15 dies d'espera per les diapositives, això sí: sempre amb el dubte de si havia sortit be aquella foto del cim.

Ara és tot tant immediat que gairebé no ens dóna temps a gaudir del moment, ja que si estàs unes hores sense rebre WhatsApp ja penses que no tens amics. Però reconec també que en el fons ens agrada veure les activitats que han realitzat els nostres companys, i sobre tot saber les condicions que s'han trobat a la muntanya a l'hora de fer-la.

Ja per acabar, crec que tot té la seva part bona i la dolenta, però s'ha de reconèixer que la immediatesa és molt bona aliada a la muntanya en cas d'accident, i aquests aparells et poden treure d'un bon embolic. Amb una bona gestió de tot plegat, tots en traurem un bon profit.

Pep Bisquert
President de la Unió Excursionista
de Vic

Índex

2 AQUÍ, ARA I AHIR

3 EDITORIAL

5 BTT

El Tour del Mont Blanc amb Btt

17 ENTREVISTA AMB...

Xavier Jové i Garriga

21 ELS EXCURSIONISTES FA 100 ANYS

23 LA FOTO

24 EL LLIBRE

25 NOTÍCIES

31 AGENDA

El TMB amb BTT, arriba gairebé als 200 km amb un desnivell positiu acumulat de 10.000 m

EL TOUR DEL MONT BLANC AMB BTT

A principis de setembre de 2014, en Pep Tarradellas, amb el qual faig força btt, bicicleta de carretera, esquí de muntanya, i altres activitats, em va proposar anar a fer el TMB (Tour del Mont Blanc) en bici de muntanya, juntament amb dos amics experimentats; en Carles Vinyas i en Pep Albi. Es tractava de realitzar aquest recorregut que normalment es fa a peu i que s'ha anat fent més conegut gràcies a l'UTMB (Ultra Trail del Mont Blanc). El primer dubte que tenim, és la ciclabilitat, ja que a l'estar pensat per fer-lo a peu...o corrent! no la coneixíem; i tampoc es tractava d'empènyer la bici o de portar-la a coll durant molts quilòmetres... Comencem a buscar informació de primera mà, ja que és un recorregut llarg, per muntanya i pensem que d'alta dificultat, per la qual cosa no podem anar a l'aventura!: D'entrada comprem

el mapa "PAYS DU MONT-BLANC, Aravis/Chamonix/Courmayeur", escala 1:50.000. També busquem al WIKILOC si hi ha algun track d'algú que ja ho hagi fet amb btt, i a més truco al Manu Tajada, director tècnic de la Titan Desert, amb el qual tenim una gran amistat. Jo sabia que ell havia fet l'Ultra feia un parell d'anys i que a més és un ciclista experimentat, segur que em podria donar bones referències. Al comentar-li, de seguida em comenta que precisament un seu company feia 2 setmanes que ho havia fet amb btt. Quan em poso amb contacte amb ell, em diu que "força" ciclable..., però que el recorregut és un pèl més llarg que la TMB, precisament per la ciclabilitat. En lloc dels 166 km del TMB, s'arriba gairebé als 200, però amb el desnivell positiu acumulat pràcticament igual, d'uns 10.000 metres positius.

A Wikiloc si que trobem un parell de tracks complets d'aquest recorregut, i a part de carregar-los al GPS, marquem tot el recorregut al mapa amb groc fluorescent, ja que la tecnologia pot fallar...tal com ens va passar, i és important veure i saber en tot moment on ets i quin camí cal seguir.

Un cop recollida tota la informació, ens queden tres aspectes importants: La "météo", el transport de l'equipatge i els llocs per a dormir. La intenció era fer-ho en quatre dies (del 4 al 7 de setembre), i el que no podíem, és fer-ho sense conèixer la predicció meteorològica ja que si es preveu dolenta...no cal ni proposar-s'ho. A "Météofrance", la informació sol ser molt bona i fiable, i ens deia que faria sol els quatre dies, amb temperatures entre 8 i 20 graus (en funció de l'altitud) i que només el segon dia podria ploure a la tarda. Un cop doncs decidit que hi anàvem, calia lligar les pernoctacions i el "taxi" per tal de que ens portés les maletes d'un lloc a l'altre, ja que fer aquest recorregut amb alforges, massa carregats i en quatre dies, no era gens recomanable, ni per les bicis ni per nosaltres. L'objectiu és fer el TMB sortint de Chamonix, amb la qual cosa, i tenint en compte que el recorregut gira en sentit horari (al revés que la TMB), varem dividir-lo amb 4 etapes d'uns 50 km. Ens va portar unes 4 hores de feina marcar bé el recorregut al mapa i estudiar, en funció dels quilòmetres, desnivell i pobles, llocs no només per a poder dormir, sinó que el servei de taxi podés portar l'equipatge, ja que al recorregut hi ha força refugis, però no a tots hi poden arribar els vehicles.

Les bicicletes:

És important (no imprescindible), sobretot per l'exigència del recorregut, que siguin "dobles" (amb doble suspensió). Portem tres "enduro" (una 29" i dues 26") que tenen recorreguts més llargs de suspensió i una geometria més pensada pel descens, i una tipus XC (cross country) 26", pensada més per les pujades, però molt manejable a les baixades, encara que el recorregut de suspensions no sigui tan gran. Alguns recanvis bàsics també són del tot recomanables, ja que en aquest terreny pots patir alguna caiguda, trencar o fer malbé alguna peça... i és necessari abans de sortir cada matí, fer una revisió general, sobretot pel què fa a frens, canvi, cadena i pressions. Per tant lubricants, un parell de pneumàtics, pastilles de fre... etc.

El viatge:

Sortíem de Vic a les 4 de la tarda del dimecres 3 de setembre, carregats d'il·lusió cap a Chamonix, parant a sopar "ràpid" a mig camí, per poder-hi arribar el més d'hora possible. Uns 700 km són els que separen Vic de Chamonix, o sigui que no ens podíem encantar, i calia anar a la idea si és que volíem anar a dormir unes horettes i poder preparar-ho tot.

A les 8 en punt del matí del dijous dia 4, tal i com havíem quedat amb l'empresa que ens faria de "taxi" de l'equipatge, tancàvem tots els aspectes importants; pagar tot el servei i indicar tots els llocs on dormirem. Pel que fa a horaris de recollida i entrega de les maletes, ens diuen que cal deixar-ho tot a punt a les 8 del matí i t'asseguren que com a molt tard, a les 5 de la tarda, estaran lliurades

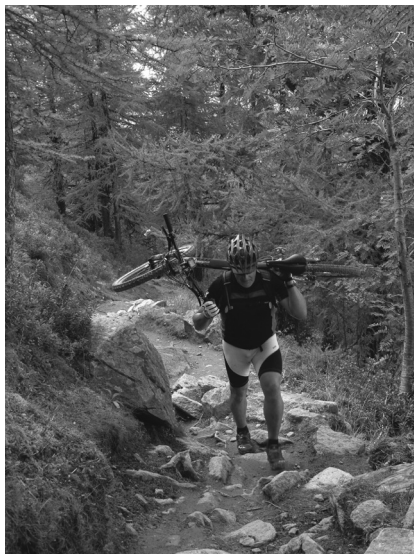
al lloc pactat per dormir... i així va ser... perfecte !

1ª ETAPA: Chamonix – Champex (48 km i 2.250 de desnivell +)

Quan ens llevem a les 7 del matí, tot just comença a clarejar, però per la finestra ja podem veure les muntanyes i glaceres de la zona de l'agulla du Midi... sense paraules!

Després de fer un bon esmorzar (formatges, embotits, pa amb melmelada, un ou passat per aigua, fruita, suc...etc.) que ens serveix per omplir bé els dipòsits de nutrients que ens faran falta al llarg de l'etapa; una mica abans de les 9 ja estem pedalejant en direcció Argentière per una pista a l'esquerra del riu l'Arve, que precisament neix just a sota del coll de La Balme, el primer que farem avui. Fa una mica de fresca, però llueix el sol i amb les pujades que ens esperen, no crec que tardi gaire a desaparèixer aquesta sensació. De seguida, quedem meravellats del paisatge que deixem darrera nostre i paral·lelament a la nostra dreta; Podem veure gran part del massís del Mont Blanc, amb les muntanyes, glaceres i boscos on hi comencen a tocar els primers raigs de sol. La glacera d'Argentière, la del Tour, els Drus (3.754 m), les agulles de Chardonnet i du Tour (3.824 m i 3.440 m)... i moltes d'altres. Els primers quilòmetres són relativament plans, amb alguna pujadeta forta, però curta. Un cop ja hem passat Argentière i arribem a l'estació d'esquí de Le Tour (1.479 m), veiem el que ens espera, el primer gran desnivell fins al Coll de Balme (2.191 m i que fa frontera amb Suïssa), pensant que Chamonix està a 1.050 metres.

A Le Tour comença una pista de fort pendent, amb algunes rampes que hem de fer a peu fins al xalet de Charamillon. Després el camí ja és un corriol molt directe que puja en diagonal fins al coll, amb petits trams que podem pedalejar. També hi havia la possibilitat de pujar per una pista, però al ser amb forta pendent, pedregosa i que fa més volta, decidim no agafar-la. Ah ! i també es pot pujar amb telecabina, però evidentment ens l'anem mirant mentre pedalem i veiem com ens observen. A dalt, hi ha el refugi de la Balme, amb unes vistes que segueixen essent espectaculars. Ens hidratem, mengem una barreta, i ens adonem que encara ens queda un tram més de pujada. Concretament un tram més de corriol al mig de forts pendents d'herba i més alpi, fins gairebé els 2.300 m i on, després de baixar els seients (als descensos pronunciats, sempre és aconsellable, per la maniobrabilitat i sobretot per evitar alguna sortida pel davant), iniciem la baixada, passant just per sota La Croix de Fer (2.343 m), un cim amb, i tal com el nom diu, una gran creu de color plata. El descens, per un corriol que combina trams pedregosos, creua rierols, amb trams per dintre de boscos amb pins majestuosos, i alguns que cal fer-los a peu degut a alguns graons importants, ens porta fins arribar a Le Peuty (1.326 m), al fons de la vall. Un cop a la Peuty, per cert, amb una església majestuosa de color rosa que ens va cridar l'atenció, iniciem la pujada cap al coll de Forclaz (1.526 m), primer per una pista força dreta i exigent, plena d'herba, i després per un tram de carretera. Ens parem a menjar una miqueta, ja

Pujant pel corriol després del coll de Forclaz.

que després ens espera una pujada forta i llarga. Mentre mengem, arriba, un altre grup de ciclistes que feien un tram del TMB, però ja no els vàrem veure més. En aquest punt, la ruta és diferent a la que es fa al TMB a peu, que va més directa a Champex, i que suposem que no és gens ciclable. Nosaltres, just passat el coll, per un corriol estret en direcció nord (a la dreta de la carretera), de fort pendent i amb trams pedregosos i amb arrels que sobresurten del subsòl; iniciem una llarga pujada, en la qual haurem d'empènyer molts trossos la bici, i en algun petit tram, també carregar-la; mentre pugem, podem veure la ciutat de Martigny cada cop més avall a la nostra esquerra, al fons de la vall. Ens anem creuant amb nombrosos grups d'excursionistes en sentit contrari, la majoria de la "3ª joventut" i amb una

cara de felicitat digna d'enveja. En una horeta aproximadament, arribem a un coll, a uns 2.000 metres, que per cert ens queda fora del mapa que portem. En aquest tram encara anem trobant les banderoles d'l'UTMB que s'havia fet la setmana anterior, però un parell de quilòmetres més endavant, ja trobem a un parell de nois que les van traient i en porten la motxilla plena.

El descens es fa primer per un corriol de fort pendent i després per una pista que ens portarà ja pel mig de prats verds i cases de fusta típiques de la zona de Valais, fins a Champex d'en Bas, on agafem una carretereta asfaltada que ens condueix ja fins al final de la primera etapa, Champex (1.470 m), un poble idíl·lic i molt tranquil al costat d'un llac.

Arribem pràcticament a les 5 de la tarda, ens instal·lem, una bona dutxa i abans de sopar anem a estirar les cames fent una volta al llac, per on hi ha marcats uns circuits d'esquí de fons. A 2/4 de 8 ja estem asseguts a taula... raclet, fondue de carn...i una cervesa (bons recuperadors i una bona manera d'omplir els dipòsits...) tot explicant les batalletes de l'etapa. A 2/4 de 10 tots al llit, ja que l'endemà a 2/4 de 8 del matí toca diana, i el descans és important.

2ª ETAPA: Champex - Palud (51 km i 2.450 de desnivell +)

El primer que fem, abans d'anar a esmorzar, és el repàs de les bicis, i deixar les maletes i la caixa amb eines i recanvis a punt, per tal de què les puguin venir a recollir. Els esmorzars cal fer-los complerts, ja que cada dia estarem entre 7 i 8 hores a fer l'etapa sense presses per tal

de poder gaudir de l'experiència i dels paisatges. Com el primer dia, pa torrat, formatges i embotits, mantega i melmelada, fruita, làctics, etc. Una mica abans de les 9 ja comencem aquesta 2ª etapa que es preveu molt dura, ja que farem uns 2.450 metres de desnivell, amb pujades dures de veritat. Cal dir que sempre a les pujades, quan hi ha la mínima possibilitat de pedalejar... encara que siguin trams curts, ens hi esforcem...plat petit...pinyó gran... i fent equilibris !

Comencem primer amb un fort descens per una pista molt dreta, en la qual els frens no paren de grinyolar, xisclar i escalfar-se de valent amb la humitat i fresca del matí. Passem per Issert i amb poca estona entrem a la Vall Ferret, passant per Praz de Fort, Prayon, fins a arribar a La Fouly per una pista que queda a la dreta del riu i de la carretera que porta fins al refugi La Lechère. Cal dir que en aquest tram hi ha molts caminets i ens costa anar trobant el correcte, però ens en sortim. Durant tot el recorregut, hi ha alguns trams que estan molt ben marcats, però n'hi ha força d'altres que no ho estan gens, i menys pel què fa al recorregut amb btt, amb la qual cosa, i tenint en compte que el GPS ens fallava de tant en tant, parada... i a mirar el mapa. Les noves tecnologies poden fallar, i al final, el mapa sempre ens permet situar-nos i confirmar la ruta correcte. Després de creuar el riu Dranse de Ferret un parell de vegades per uns ponts de fusta, iniciem un llarg ascens fins al coll més alt de tot el recorregut, el Gran coll Ferret (2.537 m). Primer per una pista bona, de pendent dur però totalment ciclable, en el que

podem pujar entre 6 i 8 km/h, passant pel refugi La Peule. Com a anècdota, cal dir que ens vàrem creuar dos ciclistes que baixaven, amb equipatge de feia uns 40 anys i amb bicis de carretera també de la mateixa època... (ves a saber d'on venien i quin recorregut feien?). Un cop passat el refugi de La Peule, comencem un corriol fins al coll, ja amb trams força drets que ens obliguen a alguns a empènyer la bici, tot passant pel mig de ramats de vaques que porten unes grans esquelles, i que ni s'immuten pel nostre pas...ni dels d'excursionistes que fan el recorregut "normal", o sigui a peu. Dic això ja que només vàrem trobar 4 ciclistes més, a part dels del Coll de Forclaz. La majoria de persones fan el tour a peu i val a dir-ho...es queden força estorats de veure'ns per allà dalt amb les btt. Normalment, i sobretot als descensos, observen les nostres evolucions, ja que hi ha trams molt drets i tècnics que requereixen experiència i concentració, i a més a més, suposem que estan a l'expectativa per si arriba aquell moment de que algú salti pel davant de la bici. Entre tots 4, només en 3 ocasions ens va passar, però sense conseqüències greus. Només algun pelat o cop al genoll. Amb les bicis, normalment els excursionistes ens cedeixen el pas, però sempre ens respectem mútuament, a part d'encetar alguna conversa o simplement les salutacions cordials de rigor.

Uns 50 metres de desnivell abans d'arribar al coll, entrem a la boira. A dalt del coll (2.537 m), creuem la 2ª frontera, aquest cop deixant Suïssa i entrant a Itàlia. Ens abriguem, fem algunes fotos i de seguida tirem avall. Un cop hem

L'ascens al coll més alt del recorregut, el Gran Coll de Ferret (2.537 m) entre Suïssa i Itàlia.

baixat pocs metres de desnivell, se'ns apareixen unes vistes brutals. Una vall fonda, i a l'altre vessant, podem veure el Mont Dolent (3.823 m), les agulles de Triolet (3.678 m) i Talèfre (3.730 m), i les glaceres de Pré de Bar i de Triolet. El descens es fa per un corriol molt dret,

tècnic i amb molts troncs rodons posats per tal de què l'aigua no el faci malbé, i que encara el fan més difícil de baixar. Al final d'aquest tram (que baixa gairebé 500 m de desnivell amb pràcticament només un quilòmetre) trobem el refugi Elena (2.062 m), on aprofitem per dinar. Un bon plat de pasta, ja que encara ens queda molt per fer i són ja les 2 del migdia. Quan sortim, s'ha girat vent i el cel amenaça pluja. Seguim baixant per una pista que enllaça amb una carretera estreta asfaltada que ja ens conduiria fins al final de l'etapa, però que hem de deixar per tal de pujar fins a la cota 2.000, a l'esquerra de la vall, i planejar en aquest nivell fins al refugi Bonatti (2.028 m) tal i com marca el recorregut al mapa, però ens equivoquem; hem tirat massa avall. Al no trobar-lo i no tenir-ho clar, ho hem

demanat en un bar i ens diuen que el trencant era més amunt. Ens toca remuntar per la carretera tota la baixada errònia que hem fet, un parell de quilòmetres. Cal dir que sí que estava indicat, però el cartell estava un tros endins ja del camí i no el vam veure.

La pujada és dreta, per un corriol estret, amb la qual cosa ens toca empènyer la bici alguns trams. Creuem alguns rierols i podem gaudir de les vistes de la vall Ferret que tenim a la nostra dreta, 600 metres més avall. Al pas d'un rierol pedalejant, començo a sentir un sorollet cíclic a la part del darrera de la bici...clic, clic..., paro...miro... i veig un clau d'uns 8 cm de llarg i amb un diàmetre d'uns 0'5 cm, clavat a un tac del pneumàtic. La meua sorpresa és que quan el trec, la roda segueix inflada (sort que vaig posar el pneumàtic nou al darrera.). Seguim, ara ja planejant a una altura d'uns 2.000 metres fins arribar al refugi. Des d'aquí, el cel està cada cop més negre, amb alguns llamps cap a la zona de Courmayeur, on tenim el final d'etapa. Just al refugi, iniciem un altre descens per gaudir un altre tram per un corriol tècnic i dret, d'uns 400 metres de desnivell i que cap al final, ens porta a agafar una bona pista. Dos-cents cinquanta metres de desnivell més avall, concretament a Neyron, ja arribem a la carretera per on fem els últims 3 quilòmetres fins a La Palud, que és un poblet on hi ha el telecabina de La Vallée Blanche, que puja fins a l'agulla de Midi (3.842 m), passant pel refugi Torino. També hi ha la boca sud del túnel que travessa tot el massís del Mont Blanc. Arribem pràcticament a les 5 de la tarda,

ja roinejant, i al cap d'uns 10 minuts... comença a ploure. Aquell cel amenaçador s'ha esperat fins que hem acabat l'etapa ... de fet, la previsió de la météo que havíem mirat el dissabte anterior, ja ens ho deia; pluja a partir de mitja tarda.

3ª ETAPA: Palud (Courmayeur) – Lac de Roselend (Beaufortain)
(55 km i 2.550 m de desnivell +)

Com cada dia, ens llevem a 2/4 de 8, i el que fem primer és treure el cap per la finestra, i realment el panorama és brutal. Els núvols d'ahir a la nit ja no hi són. El cel és d'un blau esplèndid, les parets i agulles espectaculars, d'entre les quals la de La Brenva (3.269 m) i el Mont Frety (2.174 m), ens diuen bon dia. També podem apreciar la zona de les Grans Jorasses i la Dent del Gigant.

Un cop repassades les bicis i fetes les maletes, anem a esmorzar. Un menjador ple, amb gent de diferents països i edats, tots ben equipats per fer el seu itinerari i amb una cara de felicitat envejable.

Una mica abans de les 9, com cada dia, comencem l'etapa, una mica abrigats ja que l'iniciem amb un descens suau per la carretera fins al trencant que hi ha uns 2 quilòmetres més avall, a la dreta. Trenquem, creuem el riu i encara per carretera, anem pujant cap a la zona de l'estació d'esquí de la Vall Veny. Una carretera que es va enfilant pel vessant esquerra de la vall. Un tres quilòmetres més amunt, passem just per sota l'ermita de Ntra. Sra. De la Guérison, i al cap d'uns altres tres, ja arribem al Rifugio Monte Bianco, situat a 1.700 m. Mentre anem pujant, podem observar algunes glaceres, la més gran és la de Bremba,

també a l'altre cantó de la vall, on podem veure i sentir, petites esllavissades de blocs de gel, quan aquest es trenca i cau per sobre el pendent de pedra que hi ha al final. Al refugi Monte Bianco, en lloc de seguir una pista d'esquí que puja molt fort en diagonal fins al punt on hem d'arribar, agafem una pista cap a l'esquerra i comencem un ascens també de pendent fort, però ciclable i que ens exigeix un esforç molt important. És una pista d'esquí, i amb plat petit i pinyó gran, a uns 4, 5 i 6 km/h anem fent, fins que arribem a la cota 2.050, on acaben les cadiretes Zerotta, ben bé a sota del Mont Chétif (2.343 m) que ens queda a la nostra esquerra, i des d'on ens podem observar les bones vistes que ens ofereix aquell punt, i també des d'on podem observar, comprovant al mapa, molta part del recorregut que ens toca fer avui. Un recorregut a partir d'ara, sempre per corriols, amb la major part de trams ciclables, però també amb rampes que cal fer empenyent la bici, però que enlloc caldrà carregar-la. Mentre mengem alguna barreta, ens hidratem i ens fixem amb les vistes des d'aquest mirador, al fons, i força lluny (a uns 15 km) veiem un petit Pedra Forca que ens crida l'atenció, pràcticament sobresortint al mig de la vall, anomenat "les piràmides Calcaïres" (de 2.726 m i 2.696 m cada punta) i que en l'itinerari d'aquesta etapa el recorregut ens hi farà passar ben a prop per la seva esquerra, i que segons interpretem amb el mapa, encara ens quedarà força quilòmetres per acabar-la. També podem veure, una morrena amb forma de doble llengua al final, que queda al fons de la vall, abans

de les piràmides i que s'anomena Jardin du Miage, que és precisament el final de la glacera del mateix nom. Per tant es tracta d'una etapa es podria dir força rectilínia i que pràcticament sempre pots veure el que et queda. De fet, però, des d'aquí podíem veure fins al coll de la Seigne (2.516 m), frontera Italo – Francesa. De la cota 2.050 baixem uns 200 metres de desnivell per una pista d'esquí, i que després, remuntant a peu un tram curt i de fort pendent que fem a peu, arribem al refugi Maison Vieille (1.956 m), on parlant amb els guardes, a part de fer alguns comentaris de l'Ultra que va passar per allà el cap de setmana anterior, ens donen detalls de la ruta que hem de seguir. Ens indica els noms d'algunes muntanyes llunyanes i espectaculars que ens queden a l'est, ens comenten que seguint la nostra ruta, d'aquí uns 6 km podrem veure el Mont Blanc, tot i que hi ha alguns núvols voltant els cims que van tocant la pera, també saludem una parella jove de japonesos que estaven esmorzant... i seguim. Un corriol estret, amb trams pedregosos que combina pujades i plans, ens va fent guanyar altura, tot passant pel mig de prats, i en el qual mantenim una altura d'entre 2.200 i 2.300 m. La vista segueix essent espectacular, i ens podem fer fotos a la que veiem el Mont Blanc que va traient el cap pel mig d'aquests petits núvols. Pel camí, abans d'iniciar un descens que comença voltant un cim anomenat Alpe superior de l'Arpe Vieille, ens trobem amb un grup d'americans, concretament de Nova York, i que es queden força parats de veure'ns amb les bicis per aquells móns de déu. Fins i tot es

fan fotos amb nosaltres, i una senyora ens comenta que en la “propera vida”, vindrà a fer-ho amb bici. Cal dir que durant tot el tour, vas trobant molts excursionistes, de moltes nacionalitats diferents. El descens, des dels 2.300 metres, trenca les línies de nivell del mapa perpendicularment, i ens porta a la vall de la Lex Blanche (1.900 m), on al principi hi ha el llac de Combal. Parem a menjar alguna barreta i des d’aquí ja podem tornar a veure part del recorregut que hem de fer. Per una pista, primer seguirem un tros per la vall i després anirem enfilant, fent unes quantes “paelles” cap al refugi E. Soldini (2.196 m). A partir d’aquí, la pista es va transformant en corriol, que va seguint la vall tot i canviar de vessant, per després enfilarse cap al coll de la Seigne (2.516 m). Pocs metres abans del coll, passem per un refugi força nou que no ens surt ni al mapa. A dalt, les fotos de rigor, baixem els seients i cap avall, fins arribar, gairebé a les 2 del migdia al refugi des Mottets (1.870 m), per una pista ràpida i sinuosa. Aprofitem per dinar, una bona amanida i uns ous ferrats amb ous de gallina de muntanya, que eren per sucar-hi pa...cosa que evidentment varem fer. La decoració del refugi és força peculiar, amb objectes de tot tipus (banyes de mufló, garrafes metàl·liques, socs, esquelles, rasclets, etc). Després de dinar, seguim per la vall, passant per la Ville des Glaciers i fins arribar a Les Chapieux (1.549 m). En aquest punt, el recorregut de bicis ens fa deixar altre cop el recorregut del TMB que porta cap al refugi del coll de la Croix du Bonhomme, i agafem la carretera que s’enfila pel Cornet de Roseland (1.967 m)

Passat el refugi Maison Vieille, ens apareix l'espectacular Mont Blanc a la nostra dreta.

i arriba a dalt del coll on hi ha el refugi du Plan de La Lai. Un port de muntanya d'uns 10 km i que ens obre les portes a la regió de Beaufortain, sobretot coneguda per la cursa de gran prestigi d'esquí de muntanya: La Pierra Menta. A mig descens, parem un moment a contemplar al nostre davant el llac de Roselend, a la nostra dreta un cim anomenat Rocher du Vent (2.360 m) i a l'esquerra el Roc de Biolley (1.964 m), des d'on es llencen en parapent. Des d'aquest punt també veiem on ens instal·larem en aquest final d'etapa; el xalet de Roselend, al costat del llac i que només ens fa apartar de la ruta mig quilòmetre.

Una bona dutxa, tot endreçat i ben instal·lats, sortim a la terrassa a contemplar les

vistes, que realment són meravelloses. El llac, les muntanyes, moltes d'elles cobertes amb una manta d'herba, una dotzena de parapents que van aprofitant les tèrmiques i cada cop volen més amunt... i més tard, ja veiem com es va apagant el dia. Per sopar, a 2/4 de 8... i sense poder triar, ens porten una amanida amb salsa alsaciana i un plat de patates, cansalada i formatge fet al forn...una bona font de calories ! Poc després de les 9 ja som a dormir, ja que cal descansar per afrontar l'última etapa, que es preveu llarga i amb molt desnivell.

4ª ETAPA: Lac de Roselend - Chamonix (65 km i 2.450 m de desnivell +)

Ens tornem a llevar a 2/4 de 8 per tenir temps de preparar les coses, repassar les bicis i esmorzar. El dia torna a ser radiant. Les dues mestresses del xalet se'ns han adormit, i comencem a pedalar a les 9 tocases, amb una mica de fresca, com és normal al setembre i més als Alps, però que al cap d'una estona, entre que ens comença a tocar el sol i la pujada que haurem de fer, ens passarà de seguida.

Reculem els 500 metres que ens varen fer apartar de la ruta per poder anar a allotjar-nos i agafem una pista, direcció nord, que ens porta al cap d'uns 3 km a la zona del xalet de Grézzillon. A baix, a la nostra esquerra podem veure el llac de la Gittaz i el poblet de Le Chatelard. En aquest punt ens equivoquem; no mirem uns cartells indicatius, i en lloc de baixar-hi, seguim remuntant primer per una pista molt dreta i després per un camí de vaques que ens va conduint cap a Les Roches Merles (2.497 m). Mentre anem pujant, podem veure al vessant oest, ben

bé al cantó contrari on ens trobem, una pista amb 15 o 16 "paelles" al primer tram, que va pujant i després, ja més en diagonal, va cap a un coll, concretament un coll que estava situat a uns 2.250 metres d'altura, a sota d'un turó anomenat "Entre Deux Nants" (2.278 m). Quan estem aproximadament a la cota 2.000, no ho veiem clar i decidim mirar el mapa. Ens adonem precisament que la pista que estàvem veient era la que havíem d'haver agafat. L'error va venir del dia abans, que des del xalet, veient l'inici de l'etapa, ens ho havíem mirat malament. Bé... paciència i a buscar la ruta correcta. Baixem uns 500 metres de desnivell cap a Le Chatelard, creuem el riu La Gitte i comencem la pujada de les "paelles". Sort que mentre les pugem i depenent de la seva direcció, podem veure ja el Mont Blanc al fons davant nostre, i la zona del Beaufortain al nostre darrera, on podem admirar el Grand Mont (concretament el cim que en una de les etapes de la Pierra Menta, els esquiadors hi passen tres cops, pujant-hi cada vegada per un itinerari diferent, i de 2.686 metres). Un cop fet el primer tram de pujada, parem a menjar una miqueta i podem veure fins on havíem pujat erròniament... Déu-n'hi do! Seguim pujant, però el camí no està clar, ja que hi ha algunes pistes que no surten al mapa, a part de què no hi ha cap indicació. Decidim agafar la que ens sembla que surt al mapa i que va direcció al coll. Un tros més amunt, trobem una noia amb el seu fill d'uns 2 anys a l'esquena i que està posant el tancat al bestiar que ens indica el camí, que va pel mig d'un prat, amb una pujada que ens obliga a

empènyer les bicis, i ens comenta que a l'altre cantó del coll hi trobarem el corriol per a poder seguir la ruta. Ens costa, però al final aconseguim trobar-lo, flanquejant un parell de tarteres. Podem veure al nostre davant, a uns 5 km, el següent coll per on hem de passar, concretament el Coll du Joly (1.989 m), a la dreta, la carena amb les Agulles de La Pennaz (2.683 m) i de Roselette (2.384 m), i just una mica abans d'aquest, hi ha el Coll de la Fenêtre (2.245 m), per on passa una variant del TMB. Ens anem acostant al Coll de la Joly (a l'estació d'esquí Val de la Joly), i per acabar d'arribar-hi, ens toca fer uns 100 metres de desnivell molt drets per un corriol que ens exigeix un gran esforç empenyent la bici. Després de menjar unes barretes, ja que portem gairebé 4 hores de feina, baixem per les pistes d'esquí en direcció a les Contamines – Montjoie, passant pel xalet de Nant Borrant (1.489 m), on ja tornem a seguir la ruta normal del TMB. Per carretera i per pistes encimentades anem cap a Tresse i Le Champel, amb algunes rampes fortes però ciclables. L'etapa es comença a fer llarga; ja són gairebé les 3 del migdia i encara queda, no s'acaba mai! La ruta ens va enfilant cap a Bionnassay (1.400 m) des d'on començarem a pujar per una pista molt i molt dreta, amb molta pols, que ens obliga a baixar de la bici alguns trams, i que ens portarà al coll de Voza (1.653 m). Mentre pugem, podem veure a l'est (a la nostra dreta) la glacera de Bionnassay, i penjat com un balcó metàl·lic a la punta d'una paret impressionant, el refugi de l'agulla de Gouter (3.817 m). A dalt del coll de Voza, tornem

Dalt el coll de la Seigne (2.516 m).

a menjar i a beure, ja que el cansament es va acumulant, l'etapa es va fent llarga, i cal acabar-la amb condicions. Per aquest punt hi passa el “tramway du Mont Blanc”, un cremallera que surt de St. Gervais i que puja a molts alpinistes que volen anar a fer el cim del Mont Blanc (4.810 m). També podem veure gràcies al dia clar que ens fa, l'espectacular agulla du Midi (3.842 m), i les seves companyes, com són les de Plan (3.673 m), de Blatière (3.522 m), Grepon (3.482 m) i Grands Charmoz (3.445 m), així com les seves petites i respectives glaceres. Un cop recuperats de l'esforç, baixem per una pista molt dreta i pedregosa en direcció a Les Houches, ja al fons de la vall. En aquest poblet, ens cal creuar la carretera nacional, i poder agafar la pista que va resseguint per l'esquerra, el riu Arve. Aquesta pista és un passeig “dominical”, on trobem famílies caminant, amb els gossos, també d'altres anant amb bici i disfrutant dels boscos pels quals passem.

La foto obligada a l'arribada a Chamonix, davant el monument a Jacques Balmat i Horace B. de Saussure, assenyalant el camí del Mont Blanc.

Poc abans d'arribar a Chamonix, creuem una bonica àrea d'escalada, anomenada Les Gailliands, amb un gran prat d'herba, i plena de gent gaudint del diumenge, o bé prenent el sol... o bé mirant els escaladors que fan algunes de les nombroses vies que hi veiem.

Ja ens falta poc, i a les 6 de la tarda, després de gairebé 9 hores, arribem a la plaça de Chamonix, on ens fem la foto de rigor sota el monument dels dos excursionistes que assenyalen la ruta del Mont Blanc. El dimecres a la nit, buscant l'hotel, el vàrem veure, i ens vàrem prometre que al final del TMB, hi vindríem a fer la foto.

Chamonix està ple de gent al carrer, passejant, escoltant concerts, prenent alguna cosa a les terrasses dels bars, però nosaltres no tenim temps per res d'això.

Una dutxa ràpida a l'hotel que vàrem dormir el primer dia. Després d'una bona negociació, ens deixen (pagant, és clar) una habitació per poder-ho fer. Després, carretera i manta que demà és dilluns i tornarem a la realitat.

Quan em van proposar el TMB amb btt, no tenia molt clar d'anar-hi per temes laborals i familiars, però finalment, després d'haver-ho pogut combinar, estic molt satisfet d'haver-hi anat, pels dies que vam ensopegar, per tot el que vàrem veure i viure i amb qui ho vaig fer; a més de gaudir d'un dels esports que més m'agraden. A vegades, aquests reptes només els fas si algú te'ls proposa...i com diuen, cal pujar al tren quan passa, sinó... ja ha passat !

Jaume Palau i Font – Vic

Entrevista amb...

Xavier Jové i Garriga

L'espeleologia, ha estat sempre una de les aficions més importants d'en Xevi, i juntament amb els seus companys de Secció, en gaudeix sempre que pot.

En Xavier Jové, actualment membre de la Junta, va entrar a la Unió Excursionista de Vic a través de l'espeleologia, n'és un gran aficionat i en gaudeix sempre que les obligacions li ho permeten. Ara fa uns 4 anys que es va dissoldre l'Espeleo Club Osona i va ser llavors quan, després de comentar-ho a la Junta, es va reactivar l'antiga secció de la Unió, "Forat Negre".

Actualment hi ha set persones federades. De fet, tal com molt bé recorda en Xevi, a la Unió ja hi havia existit aquesta secció d'espeleologia, i va ser justament a través d'un curs d'aquesta, que ell es va endinsar en aquest esport. Ha fet coves per tot Catalunya, als Pirineus, França i també a la "meca" de l'espeleologia que es troba a la zona de Cantàbria, Astúries i País Basc. Recorda especialment la primera que va fer, en un curset de l'entitat, la cova dels Rotgers (una cova de guixos, a Borredà), amb el llum de carbur es varen endinsar per passadissos estrets i cantelluts, difícils de passar i de recular... i un cop al mig, no trobaven la sortida, havia quedat amagada darrere d'un esfondrament del sostre, però després del nus inicial que se't fa a l'estómac quan et passa això, ara en té un bon record d'aquell moment. També diu que va ser molt especial per ell, la travessa integral Cueto-Coventosa, que començant per l'avenc Cueto amb un desnivell de -581 m, acaba a la cova Coventosa, amb un recorregut total aproximat d'uns 35.000 m., tot plegat, amb una estada d'unes 25 hores sota terra.

En Xevi és bomber de professió i procura mantenir-se en forma al màxim possible. És practicant habitual de natació i de bicicleta, i regularment practica hoquei sobre patins amb un equip de veterans amb el Club Estic de la Plana de Vic, (diu que va començar tard, als 20 anys, però que des de

llavors no ha deixat d'anar mai ni als entrenaments ni als partits.). A part de l'esport i la muntanya, una altra faceta i una altra gran passió d'ell és la música tradicional. Després d'haver estudiat a l'escola de Música de Vic, va formar part d'un grup musical a l'institut anomenat "Sex Pòtols", amb els que va fer diverses actuacions per Catalunya anant a tocar en festes de barris i festes majors tocant la flauta travessera.

Va estar uns anys inactiu, però cap als anys 90, quan hi va haver el ressorgiment de la música popular, va apuntar-se a uns cursos de música tradicional que es feien al Centre Cívic de la Serra de Senferm on va retrobar la música, aquest cop tocant la gralla. Primer amb els Grallers de la Nau de Sta. Eugènia de Berga i després també va arribar el flabiol i el tamborí (que permet fer-se un mateix el ritme i la melodia) dintre dels tallers del Solc a Prats de Lluçanès.

Durant aquesta època recorda haver voltat molt amb tota la família (ja havia nascut en Pere) i haver gaudit de les oportunitats que dona el fet de tocar per als gegants tot veient els diferents àmbits de la Catalunya més cultural; tant pel Mediterrani, més de gralla, com per la Catalunya Occidental i Pirineus, més del flabiol.

Actualment toca el flabiol en el Ball de l'Àliga de Vic i la gralla amb els Grallers i Timbalers Ciutat de Vic (que ja estan preparant, a l'hora d'aquesta entrevista, el seu ja consolidat concert de Nadal) per als gegants de la Ciutat. També acompanyant al sac de gemecs, toca el flabiol en el grup Mitja Coblà "La Vigatana" on amenitzen balls tradicionals, festes i aniversaris.

Quants anys fa que ets a la Unió?

Recordo la meva primera activitat de lleure vinculada amb la Unió a finals dels anys 70. Es tractava d'unes acampades que organitzava la Secció Infantil de la Unió i que, durant el quatre anys que es van fer, van tenir molt d'èxit entre els escolars de la ciutat.

Des de llavors, que hi he estat poc o molt vinculat, bàsicament per coneixences amb diferents persones molt lligades a l'entitat. Actualment faig de vocal a la junta directiva de la secció d'espeleologia Forat Negre.

A quina edat vares començar a fer muntanya?

Des de sempre a casa han procurat que jo i els meus germans coneguèssim i estiméssim la natura, per tant, crec que abans dels 10 anys ja caminava per prats i muntanyes.

Quins esports practiques i/o has practicat?

L'excursionisme com a tal, amb la motxilla, sac, fogonet, xiruques, etc.. ara fa temps que no el practico. Per altra banda, la bicicleta de muntanya i l'espeleologia m'apassionen. També jugo amb els veterans a hoquei sobre patins al Club Estic de la Plana de Vic, surf de neu a l'hivern, natació,... bé, una mica de tot per procurar estar en forma.

Un lloc bonic on anar a caminar?

Qualsevol fageda per la tardor.

El millor racó d'Osona?

Les vistes des del Santuari de Bellmunt.

I de Catalunya?

N'hi ha molts..., per exemple una de les meves últimes incursions sota terra, l'avenc Sabarín, al massís dels Ports. Un avenc poc explorat amb una preciositat de formacions calcàries de tota mena i colors.

I del món?

El desert del sud de Líbia, l'Erg Murzuk, impressionant!

El millor cim, barranc, via...?

A prop de casa, la cova del Serrat del Vent a Tavertet i més enllà la Torca del Carlista entre Cantàbria i Bizkaia.

Tenda o refugi?

Abans tenda, ara..., si pot ser, refugi. Coses de l'edat..

Tria una època de l'any.

Primavera

Tens algun objectiu immediat?

Fer una sortida d'espeleologia que vam ajornar l'any passat amb la secció Forat Negre a Cantàbria (a causa de condicions meteorològiques adverses) per fer la travessa Tibia – Fresca, unes 12 hores sota terra.

Tria un altre país on viure.

No crec que en trobi cap que es pugui comparar amb el nostre, on en pocs quilòmetres trobem mar, cims, platges, bosc, etc... No sé pas quin triar, m'agrada el país on visc.

Què fas un diumenge qualsevol?

Si no treballo, estar amb la família.

També pot passar que vagi a tocar música per aquests móns de Déu.

3 coses (materials) en una illa deserta.

Un flabiol, un tamborí i una manta.

La tele és cultura?

No, com a molt serveix per distreure'm de les cabòries diàries i a vegades, ni això.

Tria un programa de la tele.

Polònia

Recomana un llibre.

1421: L'any en que la Xina va descobrir el Món, de Gavin Menzies. Un autor agosarat que raona sobre suposades dades històriques i arqueològiques, com ara que els xinesos de la Era Ming, ja havien visitat el continent americà abans que Colom i hi havien instal·lat ports comercials. Pels què els agradi viatjar amb la ment i la imaginació.

Escoltes la radio?

Sí, habitualment escolto Catalunya Ràdio i Rac1

Quina música t'agrada?

a veritat és que m'agrada la clàssica, el Rock ben tocat, el jazz, etc... Però sobretot m'agrada escoltar la música tradicional d'aquí i del món, i encara m'agrada més poder-la tocar.

Quantes hores al dia et connectes a internet?

Depèn, hi ha dies que tinc l'ordinador engegat tot el dia i hi vaig fent incursions esporàdiques, i d'altres que em connecto cap al tard quan les feines de casa ja

estan acabades.

Quin és el millor jugador del Barça?

Diuen que en Messi, oi?

Què et fas per esmorzar?

Si esmorzo a casa sóc de cafè amb llet i pa amb mantega i melmelada (casolana) i si estic fora, sóc més de salat, pa amb tomàquet i una truita o formatge, o...

La teva beguda preferida?

Per refrescar-me, qualsevol cervesa artesana ben fresqueta i per fer gaudir el paladar, una bona ratafia.

Pit o cuixa?

Prefereixo més la cuixa, però tampoc li faig cap lleig al pit.

Què et posa més de mal humor, la son o la gana?

La gana. La son i jo, sempre hem estat molt bons amics.

Bany o dutxa?

Abans, quan trobava una banyera m'hi posava en remull una bona estona..., ara amb una bona dutxa ja en tinc prou.

Parxís o escacs?

Els escacs per fer circular les neurones i el parxís per passar l'estona amb la família o els amics.

Mocadors de roba o de paper?

Jo encara en porto de roba, però en determinats moments els de paper van molt bé.

Planxar o fregar vidres?

Puc fer de tot, però a casa sóc el netejador de vidres oficial.

Cada quan t'afaites?

Quan em canso de veure'm amb

barba i necessito un canvi.

Quantes corbates tens?

Em sembla que dues o tres,... Ah sí, i un corbatí!

Quins dibuixos animats eren els teus preferits?

Bugs Bunny, Correcamins, Porky, etc... tota aquesta trepa de la Warner Bros.

A quin col·legi vares estudiar?

Tinc un reguitzell de col·legis on he anat, doncs a causa de la feina del pare ens vam haver de canviar de població un parell de vegades. A Vic vaig anar a Sant Miquel (seminari) i a l'Institut Jaume Callís.

En què destacaves a l'escola?

Em sembla que en fer animalades...

Un defecte i una virtut.

Com a defecte penso que em falta reacció ràpida en les situacions on intervenen les emocions personals, i com a virtut,... no aparcar mai el cotxe en doble fila.

Un hobby.

Tocar música

El teu horòscop?

Cranc

Tens canalla?

Un fill, en Pere.

Quants anys tens?

Aquest any n'he fet 50+2.

La millor decisió que has pres a la teva vida?

Ajuntar-me, i després casar-me amb la dona que estimo.

Núria Salomó - Vic

“Els excursionistes fa 100 anys”

En el darrer període del 1914, el Centre Excursionista de Vic (CEV) culminava el seu tercer any de vida. Així mateix, també arriba al tercer any aquest apartat fix del butlletí, que si bé en un primer moment tenia com a principal font d'informació històrica el butlletí de la centenària entitat, actualment també es consulten butlletins d'altres entitats de l'època, com per exemple el CEC. Dir també que, a partir d'aquest número, s'utilitzarà com a font de consulta la “Gazeta de Vich”, una publicació vigatana trisetmanal de la qual l'Arxiu Episcopal en guarda tots els exemplars i on les notícies de les activitats excursionistes dels vigatans hi surten molt sovint.

Aquest darrer trimestre de l'any, l'entitat féu diverses conferències sobre l'Art Constantinià a Catalunya, la Musica Natural o la Rondallística Catalana. Cal destacar-ne una que va tractar el tema de l'Astronomia Popular feta pel Sr. Josep Pratdesaba, amb la col·laboració de l'observatori meteorològic de St. Julià de Vilatorrada. La sessió va omplir el Temple Romà (aleshores local social del centre) i més enllà de les projeccions lluminoses habituals, els conferencians van ser capaços de reproduir mitjançant un sistema d'ombres, eclipsis de sol i lluna i tot el sistema planetari.

El CEV també va vetllar pel patrimoni de la ciutat i van fer una petició formal a l'Ajuntament per restaurar la façana de la casa consistorial de la plaça Sant Felip, que es trobava tapada per una paret falsa. Darrera d'aquesta, s'hi amagaven els pòrtics primitius de l'antiga llotja del blat tal com els coneixem actualment.

Ja en el terreny excursionista hi ha constància d'excursions a Canovelles i Granollers, Santa Maria d'Oló, al casal del Despujol de St. Hipòlit i una curiosa sortida de diumenge a la tarda al Cantarell. Allà s'hi llegí una comèdia amb tots els seus personatges. Sorpren el fet que, en lloc de representar-la, es fes una lectura pública del text on la gent escoltava, reia i aplaudia. En aquest període es comptabilitzen unes tres sortides a la zona d'Aiguafreda on s'hi descobreix un dolmen que desperta gran interès i que dóna peu a un gran treball de camp amb gent de la contrada. Aquest indret és el que avui es coneix com els dolmens de la Serra de l'Arca. Vull destacar la sortida feta a aquest espai el 20 de desembre del 1914. Comencen a 2/4 de 7 del matí anant a missa a Santa Clara per agafar el tren de 2/4 de 8 que els portà fins a Balenyà. Ja a peu i plovent, arriben a la masia de l'Estanyol on s'aixopluguen i s'escalfen. Allà els espera un estudiant del mas La Sala enviat expressament pel rector del Brull perquè els fes de guia. Prop de les onze, el temps escampa i continuen l'excursió. Arriben a la font dels Empouadors i, prop del torrent, van a cercar el lloc anomenat “Carrer de la Fou”. Conten que el camí era amagat entre la malesa amb dificultats de tota mena. Arriben per fi a l'entrada del lloc i els cal desbrossar una espessa bardissa per entrar en un passadís estret on a banda i banda penja vegetació de les cingleres. Sense arribar-hi, expliquen que al fons del passadís hi ha una cova en un relleix de la cinglera que serví d'hospital de sang en la 1ª Guerra Civil. Reculen el camí

Dolmen del Serrat dels Moros amb Fortià Solà, Rector d'Aiguafreda. Autor de l'article "El dolmen d'Aiguafreda" al butlletí nº 12 del Centre Excursionista de Vich.

i dinen a la font on s'hi afegeix el rector del Brull i el masover del Mas Boix. Aquests, els guien fins al jaciment que estan cercant dalt la Serra de l'Arca. Més enllà de conèixer el lloc, es fa tard i no tenen temps de començar els estudis i excavacions. Tornen amb "desenfrenada carrera tirant-se tot pel dret" fins a Aiguafreda on arriben tard. Per sort, el tren venia amb retard i tota l'expedició va poder pujar al tren que els portà a Vic. Actualment i després d'un segle, l'Ajuntament d'Aiguafreda va impulsar a principis d'aquest 2014 un projecte de recerca i posada en valor dels dolmens de la Serra de l'Arca. D'altra banda, l'engorjat del "Carrer de la Fou" continua sent un espai poc conegut, embardissat i brut amb unes particularitats ben destacables que encara avui no s'han pogut documentar. Així ho confirma un article de l'historiador Francesc Roma Casanoves publicat al web: www.excursionismecientific.cat

Croquis anterior, fet per Mossèn Josep Gudiol.

El Dolmen del Serrat dels Moros, actualment.

Queda palès que els nostres excursionistes obriren pas per explorar i documentar el nostre territori proper, però ha passat un segle i encara hi ha recorregut per continuar.

Lluís Santanach - Vic

La Foto

SKATE A BRACONS

Abril de 2014.

Després de pujar pels ganxos nous i haver assolit el cim del Puigsacalm, retornem al coll de Bracons, on al matí hem deixat un vehicle.

Són dos quarts de dues de la tarda quan ens fiquem al cotxe i tot xino-xano davallem cap a Joanetes a recollir-ne un altre que hem deixat a l'inici de l'excursió.

Amb el sol de cara, la nyonya, el cotxe calentó i el cansament de la sortida, he de reconèixer que no condueixo a cap velocitat excessiva, més aviat tot el contrari.

La carretera de Bracons, és poc transitada, no faig nosa a ningú i deixo baixar el vehicle tranquil·lament pel vessant de la Garrotxa.

De sobte, en un tram recte, sento un soroll de quelcom que frega l'asfalt al meu costat, miro pel retrovisor, però el que sigui, em queda a l'angle mort del mirall i d'entrada no descobreixo el que és. Aviat el giny passa pel meu costat i m'avança. Me'n porto un bon ensurt, que és això?

Un monopatí, pilotat per un jove amb casc, colzeres i genolleres, segueix carretera avall a gran velocitat, preparant-se per encarar amb gran habilitat el següent revolt a la dreta.

Sigui per la sorpresa o per la curiositat de com negociarà la propera corba, que encara disminueixo més la velocitat del vehicle.

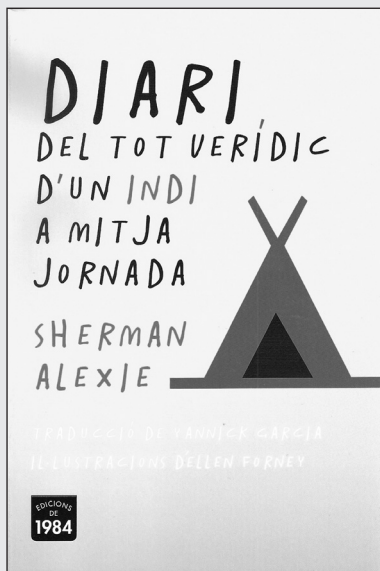
Aviat sentim un nou fregament, el veig venir pel retrovisor, amb el temps just de dir al meu acompanyant que li faci una foto amb el que té més a mà, el telèfon.

Igualment equipat, un altre patinador passa pel nostre costat i mig minut després, ens avança un tercer tant o més ràpid. Parat a la cuneta, m'espero a veure si hi ha més participants en aquesta improvisada cursa; per sort sembla que no, doncs un Fiat de color negre tanca la marxa i pel que veig, fa de remuntador d'aquests practicants d'skateboard des de Joanetes al coll de Bracons.

Ves per on, la solitària, tranquil·la i poc utilitzada GIV-5273, s'havia convertit aquell dia, en una improvisada pista d'skate. Menys mal que no me'ls vaig trobar de cara!

Cap de Redacció

El Llibre

DIARI DEL TOT VERÍDIC D'UN INDI A MITJA JORNADA.

Sherman Alexie. Ed 1984.

Aquesta novel·la és una crònica de l'adolescència d'un jove indi americà que mira d'allunyar-se de la vida que creia que estava destinat a viure.

En Júnior, de 14 anys, ens situa en una reserva índia de Spokane, on els homes es fan passar les penes a cops de beguda i la violència es converteix massa sovint en un mitjà per substituir les paraules. L'aïllament i la solitud s'estenen com una taca d'oli per la reserva.

I malgrat la seva anomalia congènita, en Júnior desenvoluparà una gran habilitat amb el dibuix, traçant sobre el paper tot un univers familiar que l'acompanyarà en el seu particular periple fins a convertir-se en un adult. Una manera de riure's dels teus i d'un mateix.

La família d'en Júnior, amb pocs recursos econòmics, haurà de fer mans i mànigues per poder satisfer la necessitat que té el seu fill d'estudiar fora de la reserva. Pertànyer a una minoria ètnica té els seus avantatges i inconvenients, i quan en Júnior serà admès a l'institut de fora la reserva, es veurà empès a ampliar els seus codis i a veure la pròpia realitat des d'un altre angle.

Basada en les experiències personals del seu autor, el llibre és un divertit diari sobre les batalles que ens reserva la vida. Perquè al capdavall, tot el que li ha passat a en Júnior també ens ha pogut passar a nosaltres.

Jordi Anglada – Llibreria Anglada - Vic

Notícies

ENTITAT

Una Matagalls - Vic primaveral

El diumenge 2 de novembre va tenir lloc la 34a edició de la Caminada Popular Matagalls-Vic a peu amb un recorregut de gairebé 30 km. Com ja és tradició, els participants que ho desitgen poden agafar l'autocar a la Plaça Major de Vic que els porta cap a Collformic, des d'on comença la caminada que transcorre per indrets preciosos del Montseny per finalitzar de nou a la plaça de Vic.

Enguany, gairebé 600 persones es van inscriure, sortint finalment 584 caminadors.

Tot i que el paisatge era de plena tardor, els participants varen gaudir d'una jornada més típica de primavera, durant la qual van contrastar els colors rogencs de la tardor acompanyats pels cants dels ocells.

Menció especial per a "Pioners" a Torelló

El passat dissabte 22 de novembre es varen lliurar els premis del 32è Festival de Cinema de Muntanya de Torelló. Els escaladors Miquel Pérez i Miquel Vilaplana, que ja en l'edició anterior varen presentar la pel·lícula Pirates, varen rebre una menció especial pel film presentat en l'edició d'enguany: Pioners.

Un documental sobre els escaladors de postguerra (1940-1955) que van introduir l'escalada moderna a Catalunya. Mitjançant entrevistes amb els protagonistes i la repetició de les seves vies més emblemàtiques, la pel·lícula

contextualitza les dificultats en què varen desenvolupar la seva passió.

Moltes felicitats des de l'Entitat!

Sortida de l'escola esportiva

El dissabte 29 de novembre va tenir lloc una sortida de l'Escola Esportiva de l'Entitat.

En principi s'havia de fer a Savassona, però amb la previsió de temps que hi havia de molta pluja, finalment es va celebrar a l'Ausoneta.

40 nens i nenes van participar d'aquesta activitat. Van estar en actiu durant tot el matí, fent diferents activitats i gimcanes al rocòdrom.

Col·laboració al Nepal

La Núria i en Naran Macià, socis de la nostra entitat, van fer arribar al desembre del 2013, una quarantena de samarretes donades per la Unió Excursionista de Vic a una organització del Nepal, anomenada Siphall.

Siphall és un orfenat gestionat per la NCO (Nepalee Children Organization), que s'encarrega d'acollir a fills de presos, doncs malgrat molts d'ells tenir pares, aquests no se'n fan càrrec.

En aquests moments Siphall acull, entre nens i joves, unes 60 persones. Van triar aquest orfenat perquè normalment està en una situació

molt precària i els costa molt aconseguir recursos de la NCO, tot i que a vegades reben ajuda d'alguna organització internacional. Els interns, van estar molt contents amb les samarretes i alguns, ja se la van posar immediatament. També cal esmentar que, dues noies de Barcelona que hi van cada any a treballar durant un mes per a millorar les condicions de vida dels nanos, han fet un vídeo anomenat Happy Siphil, filmat al mateix orfenat, que podeu veure a:

https://www.youtube.com/watch?v=Of_I2rv8oWE

Cursos Escola de Muntanya

Llistat de cursos programats pel 2015:

Cursos Promoció ECAM

Curs d'Espeleologia I 10 al 25 de gener

Curs alpinisme I 5 al 24 de febrer

Curs esquí de muntanya I 4 al 17 de març

Curs escalada I i II 21 de maig al 3 de juny

Cursos d'Entitat

Jornades Tècniques d'Allaus i Seguretat 8 i 10 de gener

Jornades Tècn. de descens aplicades a l'esquí de muntanya 15 i 18 de gener

Curs d'Esquí Alpí nens i joves 28 febrer 1, 14 i 15 març

Curs d'Esquí de Muntanya per a joves 11 i 12 d'abril

Monogràfic d'Excursionisme bàsic 7 i 10 de maig

Curs de Orientació GPS i Mapes Digitals novembre

La informació específica de cada curs la trobareu penjada al web un mes abans de l'inici del curs. Les inscripcions es faran per el web o bé a secretaria, accedint al portal web. Es consideraran formalitzades després de fer el pagament via tarja o bé en efectiu (només a secretaria) i les places s'adjudicaran per rigorós ordre d'inscripció/pagament. La data límit de les inscripcions serà fins 4 dies anteriors a l'inici del curs o bé la data en que s'arribi al màxim de places ofertades.

Us oferim dues propostes de cursos diferents. Els cursos de promoció ECAM de més durada, 3 teòriques, 4 sortides pràctiques i una cloenda. Són cursos extensos que profunditzen en teoria i pràctica sobre el tipus d'activitat i solen tenir un preu que oscil·la entre els 120/150€. Els cursos d'entitat en format monogràfic o

jornada tècnica que donen una visió general de l'activitat o bé tracten un tema tècnic específic. Són cursos de format reduït amb una sessió teòrica i una de pràctica amb preus més econòmics 30/50€. Aquest cursos són idonis per ampliar coneixements en un camp concret o bé despertar l'interès i la necessitat de formació en la pràctica dels esports de muntanya.

CURSOS DE MUNTANYA

Marc Tresserra i Marisa Zapata guanyen la 6a Cursa de Muntanya de Vic

La nova versió de la Cursa de Muntanya de Vic va tenir molt bona acceptació i els participants es van mostrar molt satisfets.

La nit del dimecres 10 de setembre va tenir lloc la 6a edició de la Cursa de Muntanya de Vic que estrenava nou format, amb un sol recorregut de 12 km i nocturna.

Finalment 133 corredors i corredores es van aplegar a la línia de sortida amb els frontals encesos i a punt per recórrer els 12 km que tenien com a punt culminant, com no podia ser d'altra manera, la Creu de Gurb i que recorria racons menys transitats de la zona.

Marc Tresserra va estar el primer de creuar la línia de meta amb un temps de 57 minuts, seguit d'en Raul Rota i d'en Martí Lazaro. Per la seva banda, Marisa Zapata va ser la clara guanyadora, seguida de la júnior Erola Bisquert i de la Montse Fernández.

En categoria júnior els guanyadors van ser en Marc Tresserra i l'Erola Bisquert i en veterans l'Assumpta Casellas i l'Anton Lòpez.

Des de l'organització es va valorar molt positivament el canvi pel que es va apostar aquest any. Sempre s'havia mantingut la data de l'11 de setembre però es va fer el canvi per tal d'oferir una cursa singular i deixar la Diada lliure perquè tant organitzadors com corredors poguessin assistir als actes que organitza la societat catalana en una Diada tan especial per a tots nosaltres.

Abans de començar, l'alpinista Ferran Latorre va llegir un motiu manifest que recordava la dignitat dels catalans que varen lluitar fa 300 anys i que ara tenim a les mans lluitar també

nosaltres per la mateixa causa.

“Des del primer moment vam creure en aquesta aposta per canviar de format de la cursa, però sempre tens aquella incertesa fins que no s’ha acabat tot, tots els corredors tornen a ser a l’arribada i veus cares de satisfacció. Estem molt contents i animats per seguir en aquesta línia.” Explicava l’Anna Comet, una de les responsables de la prova.

Xevi Vidal 5è al Taga

El diumenge 21 de setembre es va disputar la cursa de muntanya del Taga Evo. Una prova de muntanya de 26 km amb sortida i arribada a Sant Joan de les Abadesses i que té com a punts culminants el Puig Estela i el Taga que dóna nom a la prova.

Enguany, formava part de la Copa Catalana de Curses de Muntanya de la FEEC. Cal destacar la 5a posició d’en Xevi Vidal en una jornada en què destaca l’alt nivell dels participants.

Per altra banda, el dissabte 20 de setembre es va disputar l’Ultra Pirineu (antigament anomenada Cavalls del Vent), en la que hi varen participar uns quants corredors de l’Entitat. Cal destacar la retirada de l’Anna Comet al km 60 per problemes al genoll esquerre, quan es trobava en 2a posició, rere la Núria Picas.

Laura Orgué i Agustí Roc guanyen la Crono del Cremallera

El dissabte 27 de setembre va tenir lloc la Cronoescalada del Cremallera amb una participació de poc més de 60 corredors. Cal destacar la victòria de la Laura Orgué i de l’Agustí Roc. El recorregut consta de poc més de 7 km amb un desnivell de 800 metres positius.

Fantàstica jornada la viscuda amb aquesta 5a Cronoescalada, amb un dia assolellat, calmat i molt apte per córrer pel Camí Vell de Núria. Els 54 participants van poder gaudir d’una bona jornada de competició. Els corredors d’elit no van poder superar els seus propis rècords però en varen quedar molt a prop. Fins a 25 corredors varen baixar de l’hora demostrant una vegada més que el nivell segueix pujant. En categoria femenina Laura Orgué va fregar el seu propi rècord amb 50’34” deixant un marge molt gran amb les seves perseguidores, es va notar l’absència a darrera hora de la Laia Andreu. En homes hi havia expectació pel duel Roc-Freixa que finalment se’n va endur l’Agustí Roc sumant així una nova victòria a la Cronoescalada.

Més enllà de la competició, va semblar que tothom es va trobar molt a gust, gaudint de l’aperitiu, corredors, acompanyants i els més petits que corrien pel prat de Vall de Núria. Tant la Unió Excursionista Vic, com Vall de Núria, van quedar molt satisfets d’aquesta jornada de la que s’esperen noves propostes per l’any que ve. Potser ja formarem part del calendari FEEC o potser no; però segur que treballarem perquè tothom pugui gaudir d’aquest magnífic entorn natural durant moltes més edicions.

Lluna Plena a l’Oncotrail

El dissabte 4 d’octubre es va celebrar la 2a edició de l’Oncotrail, una prova de 100 km que es corre per equips de 6 persones i que tots els diners que recapta, van íntegrament destinats als malalts del càncer i a millorar-ne la seva vida diària.

Per segon any consecutiu, un equip de noies de Lluna Plena hi han participat.

Enguany han estat: la Núria Parés, l’Assumpta Casellas, l’Ona Huk, la Gemma Rica, la Cristina Riera i l’Esther.

Aquestes 6 corredores varen prendre la sortida el dissabte a les 9 del matí de la Plaça Nova de Palafrugell i van creuar la línia de meta a les 2 de la matinada després de realitzar una bona cursa on el més important és ser-hi per la causa, més enllà del resultat.

Tres podis pels nostres corredors de muntanya

El diumenge 12 d'octubre va ser un bon cap de setmana pels nostres corredors que han participat en diferents curses arreu del territori català.

Cal destacar la victòria d'en Xevi Vidal a la darrera cursa de Copa Catalana de la FEEC a Tivissa, que amb aquesta prova tanca una bona temporada. Es tracta d'una cursa tècnica i molt trencacames, fet que la fa molt exigent.

Més a prop de casa, també es van fer diferents podis. En aquest cas va ser a la cursa de 10 km del Trail del Bisaura, amb la 3a posició absoluta i 1r veterà de l'Ernest Dam.

La 4a posició absoluta i 2a de veterans d'en Xevi Ibàñez i la 4a posició de veterans d'en Lluís Plans

Segon lloc d'Anna Comet a Girona i bona participació de vigatana

El diumenge 2 de novembre va tenir lloc la Cursa de Muntanya de Girona amb 3 recorreguts diferents de 18, 26 i 60 km amb una àmplia representació de corredors de l'Entitat.

Els primers en sortir varen ser els corredors de la Trans Gavarres, la prova de 60 km amb sortida des de Palamós i arribada a Girona. En aquest recorregut, hi vàrem tenir un representant, en Marc Pujol que va creuar la línia de

meta després de 7 hores i va ser 37è.

A les 9 del matí va arribar el torn de la sortida de la cursa de 26 km. L'Anna Comet va ser-hi com a representant de l'entitat. Després de realitzar una prova de menys a més va aconseguir creuar la línia de meta en segona posició juntament amb la Clàudia Galícia. I finalment, a les 10 del matí va sortir la cursa de 18 km amb tres corredors de l'Entitat, en Xevi Salat, en Bartomeu Folgueroles i en Xevi Vila. En Xevi va estar a punt d'entrar en plaça de podi, aconseguint arribar en 4a posició, en Bartomeu va ser 6è i en Xevi 24è.

Victòria d'Anna Comet a l'Everest Trail Race

El passat dimarts 18 de novembre es va posar el punt i final a l'Everest Trail Race, una cursa de muntanya per etapes. Un total de 160 km i 30.000 metres acumulats dividits en 6 espectaculars etapes amb inici a Jiri i final a Lukla, que creua part de la vall del Kumbu i comparteix un tram del trekking del Camp Base de l'Everest.

La corredora de la Unió Excursionista de Vic, l'Anna Comet, en va ser la guanyadora en fèmines, després d'imposar-se en les 6 etapes, sense donar cap respir a les seves perseguidores, l'anglesa Jerry Sutton i la nepalí Yangdi Lama Sherpa. En la classificació final, després de mantenir la 4a posició fins al final de la 4a etapa, finalment va ser 5a per darrere dels nepalís Samir Tamang i Phudorje Lama Sherpa, el vasco Zigor Iturrieta i l'anglès James Eacott amb qui va mantenir una bonica lluita.

Membres de l'Entitat la varen anar a rebre a l'aeroport i se li va fer una rebuda a la sala d'actes de l'Entitat.

ESCALADA

L'escaladora Paula Alsina queda campiona d'Espanya

El passat dissabte 11 d'octubre es va celebrar el Campionat d'Espanya d'Escalada Esportiva al rocòdrom de la foixarda de Barcelona. La osonenca Paula Alsina, membre de l'equip d'escalada de l'Unió Excursionista de Vic, va realitzar una brillant actuació aconseguint la victòria en la categoria sub-20 i per tant proclamant-se campiona d'Espanya. D'aquesta manera l'escaladora culmina una impecable temporada pel què fa a competicions estatals.

La Paula Alsina queda 3ª a Astúries

L'escaladora osonenca va viatjar a Astúries per participar a la 4rta prova de la Copa d'Espanya d'Escalada en bloc en categoria absoluta, on va aconseguir una brillant tercera posició demostrant el seu bon estat de forma.

SENDERS

La cloenda d'un cicle

El passat 30 de Novembre va tenir lloc la cloenda de la temporada 2014 de Senders, amb la que es tancava un cicle de 25 anys de sortides mensuals ininterrompudes.

La situació de casament acumulada al llarg d'aquests anys per a molts dels equips organitzadors, així com la manca d'un relleu sol·licitat repetidament en els últims temps a entitats i a participants habituals de les sortides, va forçar a prendre aquesta decisió irreversible.

L'excursió que havia de transcórrer per la Serra de Verdera entre Roses i Llançà, es va substituir per una sortida de circumstàncies entre les poblacions de Vilajuïga i Palau-Saverdera, donada la situació de pluges continuades del cap de setmana, que va deixar l'Alt Empordà completament inundat i amb molts de problemes de circulació tant a les poblacions com a les vies de comunicació.

El dinar de cloenda, es va fer al restaurant Can Lladó de Viladesens, convertint-se en un veritable àpat de comiat entre participants i organitzadors, després de tants anys de caminar junts prop més de 6.000 km.

Després del sorteig habitual de regals i diversos parlaments, cal esmentar que els components de la Secció de Senders de l'entitat, van regalar una placa de record a en Joan Conill, en agraïment a la dedicació mostrada durant aquests 25 anys de sortides col·lectives.

Tots els participants d'aquesta sortida de cloenda, van marxar cap a casa amb una vistosa armilla taronja de record, patrocinada per l'empresa d'un dels participants habituals.

ESPELEOLOGIA

Travessa Tibia - Fresca

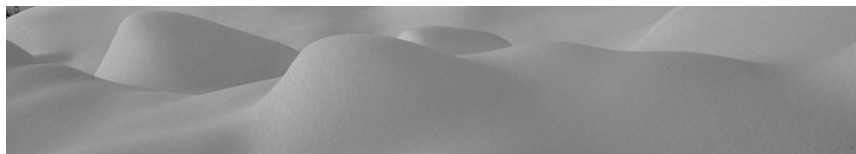
Durant la segona setmana de novembre, membres de la secció d'espeleologia Forat Negre van realitzar la travessa Tibia - Fresca a Cantàbria, en la que hi van esmerçar un total de 14 hores en el seu recorregut. L'aproximació des d'el Collado del Asón els va permetre gaudir de tots els colors de la tardor, les formacions calcàries, l'aigua, les perdedores gateres i els laberíntics meandres de la cova, que van ser una constant durant tota la travessa. Al final, els va quedar la satisfacció d'haver realitzat un dels itineraris més clàssics de la vall d'Asón. Esperem que un dia ens en donin més detalls amb un article més extens. Enhorabona!

Saps que...

El passat 30 de novembre de 2014, es va realitzar l'última sortida de Senders, després d'un cicle de 25 anys, portat a terme per la Secció de l'entitat.

Esperem que un futur pròxim, algun membre de l'entitat, promogui de nou un calendari de sortides col·lectives amb un format similar, que durant tants anys ha funcionat i ha mantingut una "clientela" fidel.

Agenda gener-març 2015

CULTURA/ENTITAT

14 de desembre	Aplec i Cantada de Nadales al Santuari de Montdois
20 de desembre	Sopar del Muntanyenc
20 de desembre	Pujada del pessebre a la Creu de Gurb
25 de desembre	Foc de Nadal

FORMACIÓ

13 i 17 de gener	Jornades Tècniques d'Allaus i Seguretat
15 i 18 de gener	Jornades Tècniques de descens aplicades a l'esquí de muntanya
5 a 24 de febrer	Curs d'alpinisme nivell I
28 de febrer fins 15 de març	Curs Esquí Alpí per a nens i joves
4 a 17 de març	Curs d'Esquí de Muntanya nivell I
11 i 12 d'abril	Curs d'Esquí de Muntanya per a joves

SENDERS

30 de març	Viatge especial de senders a Madeira
-------------------	--------------------------------------

ESQUÍ DE MUNTANYA

31 de gener	II Crononúria, Memorial Ramon Casadevall (Cursa Vertical)
--------------------	---

ROCÒDROM

Festes de Nadal	El rocòdrom romandrà tancat del 23 de desembre al 07 de gener (ambdòs inclosos)
------------------------	---

SAM

14 de desembre	Sortida col·lectiva per la Marató de TV3 a Bellmunt
Una al mes	Sortida col·lectiva (Veure la pàgina web i l'espai Directe al Soci)

ACTIVITATS PELS JOVES

Durant el curs escolar	Extraescolars d'escalada i esports de muntanya i formació en activitat física genèrica i específica a la muntanya
-------------------------------	---

www.unioexcursionistavic.org

* Oferta limitada a estoc

**ARVA PIEPS FREERIDE
ANTENA
SONDA PLEGABLE
PALA LLEUGERA**

>> 165 €

INTERSPORT
EVEREST - HORITZÓ

